

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **I. Y.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2013, č. j. 1 A 66/2013 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2013, č. j. CPR-5943-7/ČJ-2013-930310-V234, žalovaný potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. KRPA-151239/ČJ-2012-000022 ze dne 20. 3. 2013, kterým bylo žalobci (dále jen „stěžovatel“) podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbyl oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stěžovateli stanovena doba k vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 25 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 26. listopadu 2013, č. j. 1 A 66/2013 - 29, zamítl.

Městský soud dovodil, že zásadní námitka stěžovatele spočívá v argumentu, že řízení ohledně žádosti stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu souvisí s řízením o správním

vyhoštění natolik, že je soud může přezkoumat jako jeden celek. Tento názor však dle městského soudu akceptovat nelze. Městský soud poukázal na to, že k zastavení řízení o prodloužení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu došlo v jiném řízení, než které vedlo k vydání rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci a rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu proto soud nyní přezkoumávat nemůže.

Městský soud odmítl námitku stěžovatele, že hodnocení dopadů rozhodnutí správních orgánů podle § 174a zákona o pobytu cizinců bylo správními orgány provedeno formalisticky a neodráželo okolnosti případu stěžovatele. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že do úvahy o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění byly zahrnuty konkrétní poměry stěžovatele; tento závěr učinil i žalovaný, který se s názorem správního orgánu I. stupně ztotožnil.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgán I. stupně při posouzení dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele vzal v úvahu údaje sdělené stěžovatelem, že jeho manželka se synem žijí na Ukrajině a v České republice nemá žádné příbuzenské vazby. V postupu správního orgánu I. stupně žalovaný neshledal pochybení a rovněž městský soud dovedl, že správní orgány měly dostatek podkladů pro závěr, že napadené rozhodnutí nepředstavuje pro stěžovatele nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Závěrem městský soud uvedl, že rozhodnutí správních orgánů byla vydána v souladu se zákonem a rovněž uložené správní vyhoštění bylo stěžovateli uloženo v mezích zákonného rozpětí.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatnil stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel uvedl, že i v případě, že by se cizinec na území České republiky nacházel nelegálně, nelze správní vyhoštění uložit, jestliže by se vedení řízení jevílo jako neúčelné (§ 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“) nebo v případě, jestliže by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené (§ 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců).

Stěžovatel konkrétně namítal, že jeho protiprávní chování (nelegálnost pobytu) trvalo jen den, a to od 00:00 hod. do 11:20 hod. dne 22. 11. 2012 (celkem 11,5 hodiny). Přitom není zanedbatelné, že tento protiprávní stav byl ukončen stěžovatelem, který se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, aby se „udal“.

V této souvislosti stěžovatel položil otázku, zda takové jeho protiprávní jednání vůbec zasluhuje uložení správního vyhoštění, a jestliže ano, pak zda je uložení 1 roku zákazu vstupu na území Evropské unie adekvátní s ohledem na to, že protiprávní stav (nelegální pobyt stěžovatele) nastal z důvodu nezákonného postupu jiného správního orgánu (Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, dále jen „ministerstvo“).

Městský soud dle stěžovatele mylně dovedl, že stěžovatel po něm požadoval, aby se zabýval nejen řízením o správním vyhoštění, ale i „pobytoovým“ řízením vedeným

pokračování

ministerstvem. K tomu stěžovatel uvedl, že pokud napadá absolutní nepřiměřenost napadeného rozhodnutí žalovaného a vychází-li ze skutečnosti, že k jeho nelegálnímu pobytu došlo vinou nezákonného postupu jiného správního orgánu, tak musí uvést základní rámec této nezakonnosti. Ocitne-li se cizinec na území České republiky nelegálně pouze proto, že byl zkrácen na svých právech ministerstvem, nelze jej spravedlivě sankcionovat a pokračování v řízení je neúčelné, přičemž uložení jednoletého zákazu vstupu se jeví jako „*absurdně brutální a cynická*“ sankce. K tomu stěžovatel uvedl, že k protiprávnímu stavu došlo v souvislosti s tím, že stěžovatel dne 14. 9. 2012 prostřednictvím pošty podal řádnou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou ministerstvo mylně posoudilo jako žádost o změnu účelu pobytu, kterou je třeba podávat na pracovišti správního orgánu osobně, proto se žádostí nezabýval, meritorně nerozhodl a dne 19. 10. 2012 vrátil žádost zpět stěžovateli, přestože institut „*vrácení žádosti*“ správní řád nezná a jde tedy o nezákonný postup. Nadto se správní orgán k tomuto postupu uchýlil více než měsíc po obdržení žádosti a z tohoto důvodu stěžovatel zjistil, že mu byla žádost „*vrácena*“ až v době, kdy už vypršely lhůty pro prodloužení pobytového oprávnění. V důsledku tohoto postupu ministerstva se stěžovatel na území České republiky ocitl bez povoleného pobytu a byl mu vydán poslední výjezdní příkaz, po jehož uplynutí vznikl protiprávní stav (nelegální pobyt stěžovatele).

Stěžovatel dále namítl nesprávný výklad § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců městským soudem, který shledal napadené rozhodnutí žalovaného za přiměřené, přestože ze stavu věci je zřejmé, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemělo být s odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu vůbec vydáváno.

Dále stěžovatel namítl chybnou interpretaci § 174a zákona o pobytu cizinců městským soudem, neboť toto ustanovení vyžaduje, aby správní orgán provedl v každém meritorním rozhodnutí, které podléhá režimu zákona o pobytu cizinců, posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění nejen s odkazem na obecné ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale i s ohledem na konkrétní faktory dle § 174a téhož zákona, kterými se musí zabývat, což správní orgány neučinily.

Městský soud také dle stěžovatele odmítl přihlídnout k okolnostem vedoucím k nelegálnímu pobytu stěžovatele, resp. k nezákonnému postupu ministerstva, ačkoliv je zřejmé, že tyto okolnosti přímo souvisí se závažností a druhem protiprávního jednání stěžovatele tak, jak je uvedeno v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jestliže tedy správní orgány a následně soud nepřihlídnou k východiskům protiprávního jednání, pak říkají, že je nutné sankcionovat správním vyhoštěním jakýkoli nelegální pobyt, a to bez ohledu na to, zda má v dané věci řízení vůbec nějaký smysl.

Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud se chybně vypořádal s přiměřeností rozhodnutí, neboť nerozlišuje mezi § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž hovoří o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco ust. § 174a zákona o pobytu cizinců hovoří o širší množině, tj. nejen o „*dopadech rozhodnutí*“, ale i o závažnosti a druhu protiprávního jednání jako takového. Jinými slovy, ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se zabývá jakousi ohleduplností rozhodnutí k životu cizince, zatímco ust. § 174a zákona o pobytu cizinců se zabývá i smyslem sankce s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Toto posouzení rozhodnutí správních orgánů a městského soudu neobsahují; nepostačuje hodnocení, že se příslušný orgán bude zabývat jen rodinnými a soukromými poměry cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a odhlédne od smyslu a přiměřenosti sankce jako takové, přestože § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje opak.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah svého rozhodnutí ze dne 30. 9. 2013 a obsah rozsudku městského soudu, s nímž se ztotožnil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které bylo platné do 5. 10. 2012. Dne 14. 9. 2012 podal stěžovatel prostřednictvím zástupce žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, kterou příslušný správní orgán posoudil jako novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, kterou je nutno podat osobně a dne 19. 10. 2012 ji stěžovateli vrátil. Dne 22. 10. 2012 bylo při kontrole stěžovatele zjištěno, že se zdržuje na území České republiky od 6. 10. 2012 bez povolení a dne 23. 10. 2012 s ním bylo zahájeno správní řízení, které bylo usnesením ze dne 23. 10. 2012, č. j. KRPA-136372/ČJ-2012-000022, zastaveno, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo podle § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené, když u stěžovatele mohla vzniknout pochybnost, zda si je vědom skutečnosti, že na území České republiky pobývá bez platného oprávnění. Následně byl stěžovatel poučen, že musí z území České republiky vycestovat, neboť nedisponuje žádným pobytovým statutem pro pobyt na jejím území a současně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 21. 11. 2012. Dne 22. 11. 2012 se stěžovatel dostavil na Policii České republiky, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly a eskort, tedy v době, kdy již měl z České republiky vycestovat a následně s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Městský soud v této souvislosti správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2012, č. j. 4 As 5/2012 - 22, podle kterého *„I přes obsahovou návaznost obou řízení se rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a rozhodnutí o správním vyhoštění vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání byla prováděna v různých intencích jiných právních norem a jejich vyústěním bylo vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.“* Tyto závěry jsou uplatnitelné i v této věci, je však je třeba do jisté míry korigovat s ohledem na to, že z níže uvedených důvodů nelze vrácení předmětné žádosti považovat za v řízení vydané rozhodnutí.

V této souvislosti je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybně je předmětný závěr městského soudu a nelegálnost svého pobytu na území České republiky, argumenty k této námitce směřují k tomu, že při rozhodování o vyhoštění mělo být zohledněno, že v důsledku postupu ministerstva nelegálnost svého pobytu nezavinil. Takto je také třeba přistoupit k posouzení dané kasační námitky, kterou je zdejší soud vázán.

Výše uvedené nezbavuje soud povinnosti zabývat se tím, zda cizinec (v daném případě stěžovatel) pobývá na území České republiky na základě povolení či nikoliv, neboť předpokladem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, je pobyt cizince bez platného oprávnění k pobytu.

pokračování

Proto je také třeba se vypořádat s námitkou stěžovatele vytykající nesprávný postup ministerstva v případě vrácení jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, kterou ministerstvo vyhodnotilo jako žádost o změnu účelu pobytu, a to z hlediska existence řízení o této žádosti.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec, který hodlá na území pobývat *za jiným účelem*, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení *nového povolení k dlouhodobému pobytu*. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. *Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*

Z obsahu správního spisu k této otázce konkrétně plyne, že stěžovatel měl od 19. 4. 2012 do 5. 10. 2012 na základě víza R: 00082191 na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt *za účelem zaměstnání*.

Dne 14. 9. 2012 podal stěžovatel žádost na formuláři, v němž vyznačil, že jde o „*žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu*“, avšak současně jako *účel pobytu* na území České republiky uvedl „*podnikání – OSVČ*“.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že s ohledem na změnu účelu pobytu žádost stěžovatele nebyla podle svého obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu) žádostí o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, ale ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádostí o nové povolení k dlouhodobému pobytu, kterou byl stěžovatel povinen podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců podat osobně. Z toho vyplývá také závěr, že nepodal-li stěžovatel tuto žádost osobně, o čemž není sporu, je nutno konstatovat, že k zahájení řízení o jeho žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu (za jiným než původním účelem) vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 6 Aps 6/2010 - 106).

Předmětnou žádost stěžovatele jako žádost o povolení dlouhodobého pobytu vyhodnotilo i ministerstvo, které ji připisem ze dne 19. 10. 2012 vrátilo zpět stěžovateli právě s poukazem na to, že nebyly splněny uvedené podmínky pro zahájení řízení o žádosti, resp. že na žádost je třeba hledět, jako by nebyla učiněna.

Otázkou dále stěžovatelem vytykaného „*vrácení žádosti*“ se pak zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012 - 35, který prošel i kontrolou ústavnosti, když Ústavní soud v usnesení ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. IV. ÚS 642/13, uvedl, že „*ústavní soud při posuzování ústavnosti napadených rozhodnutí správního orgánu a správních soudů z hlediska argumentace uváděné stěžovatelem v ústavní stížnosti konstatuje, že Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud se v odůvodnění svých rozhodnutí tvrzením stěžovatele k formě podání žádosti obsažně zabývaly (č. l. 35-36, 48-50). Je toho názoru, že výklad podaný správními soudy nepostrádá racionální základnu a učiněný právní závěr, k němuž správní soudy dospěly, přesvědčivě a řádně odůvodnily s konstatováním, že ustanovení § 169 odst. 14 obsahující požadavek osobního podání žádosti je speciálním ustanovením (lex specialis) k § 37 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správního řádu je sice podání možno učinit i pomocí jiných technických prostředků, ale za podmínky, že podání bude do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno požadovaným způsobem. Stěžovatel však své podání v dané lhůtě formou osobního podání žádosti nedoplnil. K námitce stěžovatele,*

že dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu měl být při nesplňování řádné formy podání vyzván k odstranění vad podání, Nejvyšší správní soud vyložil, že nedostatek způsobu doručení není vadou žádosti samé, u níž by byl takto vyzván k odstranění vad. Na základě žádosti, která nebyla podána zákonem předepsaným způsobem, nemohlo být řízení zahájeno a ve věci rozhodnuto, a jako taková byla žádost stěžovateli vrácena. Při posuzování uvedených stěžovatelových námitek Ústavní soud v posuzované věci svévolnou interpretací práva neshledal. Napadená rozhodnutí nevybočila z mezí ústavnosti a stěžovatel pro svůj nesouhlas se závěry správních soudů neuvádí prakticky žádné relevantní ústavněprávní argumenty, které by přisvědčovaly stěžovatelem tvrzenému zásahu do jeho základního práva na spravedlivý proces.“

Z výše uvedeného plyne, že řízení o předmětné žádosti stěžovatele o nové povolení dlouhodobého pobytu zahájeno nebylo a ministerstvo postupovalo správně, přistoupilo-li k vrácení jeho žádosti a současně, že od 6. 10. 2012 pobývá stěžovatel na území České republiky bez povolení.

Vycházel-li rozsudek městského soudu ze závěru správních orgánů, že k zahájení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu vůbec nedošlo, je toto východisko správné. V daném případě je tedy nutné jen korigovat dílčí závěr městského soudu v tom směru, že dle názoru zdejšího soudu byl městský soud oprávněn se existencí tohoto řízení zabývat, byť, jak jinak městský soud správně uvádí, v případě, že by dané řízení bylo zahájeno a bylo v něm vydáno rozhodnutí, nemohl by je ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2012, č. j. 4 As 5/2012 - 22, přezkoumávat.

Toto dílčí pochybení městského soudu však nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku, námitky stěžovatele ostatně, jak sám uvádí v kasační stížnosti, nesměřovaly proti tomu, že by městský soud nepřezkoumal správnost postupu správních orgánů v řízení o jeho žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ale proti tomu, že tento postup správních orgánů nezohlednil při posouzení kritéria přiměřenosti uloženého správního vyhoštění.

Podle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt. Podle odst. 2 téhož ustanovení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.

Správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích vypořádaly při posuzování dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele se všemi hledisky uvedenými v § 174a zákona

pokračování

o pobytu cizinců, včetně závažnosti a druhu protiprávního jednání stěžovatele, neboť vzaly v úvahu, že zastavením řízení o správním vyhoštění z důvodu přiměřenosti usnesením ze dne 23. 10. 2012, č. j. KRPA-136372/ČJ-2012-000022, a následným vydáním výjezdního víza s dobou platnosti do 21. 11. 2012 byla stěžovateli umožněna legalizace dalšího pobytu, avšak stěžovatel této možnosti nevyužil. Správní orgány v této souvislosti vzaly v potaz i délku neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky bez víza, který sice trval pouhý cca 1 den (resp. 11,5 hodiny), ale jeho pobyt bez víza na území České republiky byl opakovaný, protože v předchozím správním řízení byl již za tento pobyt (konkrétně v době od 6. 10. 2012 do 22. 10. 2012) řešen.

S tímto hodnocením se ztotožnil i městský soud a jeho závěry považuje Nejvyšší správní soud z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele vzhledem k závažnosti a druhu protiprávního jednání stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců za správné. Za situace, kdy se sice stěžovatel dopustil protiprávního jednání po velmi krátkou dobu, ale již předchozí řízení o správním vyhoštění bylo právě z důvodu přiměřenosti zastaveno a stěžovatel nevyužil možnosti legalizace svého pobytu na území České republiky, ač tak učinit mohl, nelze dovést nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění ve smyslu citovaného zákonného ustanovení.

Nyní uložené správní vyhoštění je tedy jen důsledkem nečinnosti stěžovatele ve vztahu k legalizaci jeho pobytu a nemá žádnou souvislost ani se stěžovatelem vytkaným vrácením jeho žádosti ministerstvem, ke kterému došlo již dne 19. 10. 2012, tato okolnost byla správními orgány přílehavě zhodnocena již v předcházejícím řízení o správním vyhoštění, které bylo zastaveno usnesením ze dne 23. 10. 2012 a za této situace je nelze považovat ani za nepřiměřené.

Správní orgány a potažmo krajský soud se ve svých rozhodnutích zabývaly i ostatními kritérii § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců, správně zohlednily, že přes délku pobytu na území České republiky si zde stěžovatel nevytvořil takové pevné společenské, ekonomické a kulturní vazby, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění zpřetrhány, stěžovatel zde nemá žádné příbuzné a žádný majetek, naopak ve svém domovském státě (Ukrajně) vlastní rodinný dům, na Ukrajině bydlí rovněž jeho manželka se synem. Stěžovatel na území České republiky pouze pracoval, nijak se nezapojoval ani do veřejného dění a vyhoštění stěžovatele nebrání ani jeho věk nebo zdravotní stav. Správními orgány zjištěné skutečnosti přitom mají oporu v obsahu správního spisu, zejména výpovědi stěžovatele, a nelze dovést, že by dopady rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele i z těchto hledisek byly z jakéhokoli důvodu nepřiměřené. Na stěžovatele se nevztahují ani důvody znemožňující vycestování, jak plyne ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS 20492 ze dne 18. 2. 2013.

Neobstojí ani námitka stěžovatele týkající se doby podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Tato doba byla s ohledem na zákonné rozpětí stanovena při dolní hranici, správní orgány v této souvislosti přihlédly i k tomu, že v případě stěžovatele šlo o opakované protiprávní jednání a ve svém správním uvážení nijak nevybočily z jeho mezí.

Správními orgány obou stupňů a městským soudem byla věc nejen správně posouzena, ale jejich rozhodnutí jsou rovněž přezkoumatelná po stránce skutkové i právní. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se městský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů a utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, což platí i pro předchozí rozhodnutí správních orgánů. Námitky

stěžovatele proto nejsou důvodné, přičemž v projednávané věci nepřichází v úvahu ani aplikace § 66 odst. 2 správního řádu, neboť v ní nejsou dány podmínky pro zastavení řízení v tomto zákonném ustanovení uvedené.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu